

Onrust over/van/in de Dikke Turfstraat

De verhuizing achter de rug! Dat is weer wat minder onrust in de kop. De hulp van vrienden, verhuisvrienden, zussen, zwagers, neven, nichten en belangstellenden doet mij beseffen dat de gevoelens van onrust, die je in de week voorafgaande aan de verhuizing voelt, eigenlijk niet aan de orde waren. De onrust die ik nu op het nieuwe adres ervaar komt veel meer door het uitzicht. Het appartementencomplex staat voor mijn gevoel op de vensterbank. Daar word ik onrustig van. De onrust wordt niet veroorzaakt door de bewoners van het complex, ook niet door de burens. Tot nu toe is dat allemaal prima. Geboren en getogen Valthermondjes, wat wil je nog meer! Bono en Doedel (de katten) zijn ook prima geïntrigeerd. Ze zijn beter gewend dan de kostwinner. De gevoelens van onrust liggen veel meer in het verleden aan de Dikke Turfstraat (of zoals een collega het noemt, de Billie Turfstraat). De oude mannetjes in het hofje. Ik mis 'Mien oale mannegies' Gerit met zijn kwaaltjes, loopjes, groetjes, hoedjes, enz. Frits met zijn oplossingen voor alles, zijn handigheid, zijn hulpvaardigheid, enz. En nog een keer een enz. voor de rest van de bewoners. Als de 'ouwe mannegies' er zijn neem je het voor normaal maar nu ze er niet meer zijn mis ik ze. Zorgt ook weer voor gevoelens van onrust. Dan het uitzicht, de ruimte, de stilte, de ligging, de rust, aan de Billie Turfstraat, alles voelt nu alsof de ideale wereld aan de Dikke Turfstraat lag. De onrust grijpt me bij de strot. En als je nu door de Billie Turfstraat loopt, rijdt of op bezoek bent (veel reden voor bezoek is er niet meer, er is nog één bewoner) springt de onrust in je lijf. Het bericht dat het noodzakelijk was om de hele boel te slopen omdat in 2050 er geen behoefte meer aan deze woningen is, was het begin van een hele boel onrust. Niet alleen bij mij, de schrijver van dit stukje, maar in de hele buurt zorgde het voor onrust, rusteloosheid en onbehagen. Dat bleek ook wel op de prima georganiseerde inloopavonden voor de bewoners en omwonenden. De verpakking van het geheel was bijzonder goed gedaan. Een hheeeell klein beetje aardbevingsgevoel (echt een heel klein beetje), kwam om de hoek kijken. Het werd allemaal heel mooi gepresenteerd en uitgelegd maar de direct betrokkenen kwamen zeer onrustig thuis. Wat doet het veel met de mensen! Maar gelukkig hebben we een gemeentebestuurder die zich een echte volksvertegenwoordiger toont. Maar niet heus!!! En zich helemaal kon inleven met het project. Die sliste tegen een verontruste omwonende: "jij bent een onruststoker" Maar wie zorgt er nu voor de onrust?